

Kız ve Küçük Papağan

Aysel Banu YAVUZAL

Kız ve Küçük Papağan

Aysel Banu YAVUZAL

Parlak bir cumartesi sabahı, Maya sarı yağmurluk tarzı ceketıyla kaldırımında seke seke yürüyordu. Kurtarma merkezine doğru acele ederken kıvrırcık siyah saçları iki tumbul topuz halinde zıplıyordu. Bugün özel bir gündü: kurtarılan hayvanlarla ilk kez tanışacaktı. Üzerinde küçük bir papağan yaması olan kanvas çantası yanında sallanıyordu. İçeride ne olduğunu görmek için sabırsızlanıyordu.

Kurtarma merkezini yöneten Rosa Hanım, Maya'yı sıcak bir gülümsemeye karşıladı. Yeşil polo tişörtünde merkezin logosu vardı ve boynundaki anahtarlık anahtarları şingirdiyordu. "Hoş geldin, Maya!" dedi. "Bazı hayvanlarla tanışmaya hazır mısınız?" Maya o kadar hızlı başını salladı ki topuzları sallandı. Rosa Hanım onu rahat kafeslerin ve mutlu mutlu havlayan köpeklerin yanından geçirdi. Maya'nın büyük koyu kahverengi gözleri hayretle kocaman açıldı.

Odanın sonunda, küçük yeşil bir papağan bir tünekte oturuyordu. Göğsü turuncu-kırmızıydı ve sol kanadında tek bir beyaz tüy göze çarpıyordu. Bacağında mavi bir halka parlıyordu. "Bu Kiwi," dedi Rosa Hanım yumuşak bir sesle. "O zeki ve temkinlidir." Kiwi başını yana eğdi ve parlak kehribar gözleriyle Maya'ya baktı. Maya gülümsedi ve "Merhaba, Kiwi," dedi.

Kiwi yan yan zıplayarak mesafesini korudu. Maya onu acele ettirmedi. Sessizce bir tabureye oturdu ve izledi. Rosa Hanım açıkladı: "Kurtarılan papağanlar zekidir. Eğlenceli şeyler yapmaya ihtiyaçları vardır, yoksa sıkılır ve üzülrler." Maya bunu düşündü. "Oyunlar gibi mi?" diye sordu. Rosa Hanım başını salladı. "Tam olarak oyunlar gibi." Kiwi başını yana eğdi, sanki dinliyordu.

Rosa Hanım Maya'ya basit bir bulmaca gösterdi: altında bir ödül saklı olan bir bardak. Kiwi tek gözüyle izledi. "Doğadaki papağanlar gün boyu problem çözer," dedi Rosa Hanım. "Burada ise akıllarını meşgul etmek için onlara bulmacalar vermeliyiz." Maya'nın aralıklı dişli gülümsemesi büyüdü. "Bazılarını tasarlamaya yardım edebilirim!" dedi. Kiwi hafifçe öttü, neredeyse onaylıyor gibiydi.

Maya çantasından küçük bir defter çıkardı. Bardaklar ve ödülleri bir bulmaca çizdi. "Bir ödülü bir bardağın altına saklasak ve Kiwi'nin bulmasına izin versek nasıl olur?" diye sordu. Rosa Hanım ellerini çırpı. "Bu harika bir fikir! Gözetim yapıp güvenli olduğundan emin olabiliriz." Maya'nın yanakları gururla pembelendi. Kiwi biraz daha yaklaştı, defteri merak ediyordu.

Ertesi gün Maya bulmacasını getirdi. Bir masaya üç bardak koydu ve birinin altına bir ödül sakladı. Kiwi tüneğinden izledi. Rosa Hanım yakında durdu, yardıma hazırdı. Maya ödülü Kiwi'ye göstermek için bardakları kaldırdı, sonra üstlerini kapattı. "Bul onu, Kiwi!" dedi. Kiwi aşağı uçtu ve kehribar gözleriyle bardakları inceledi.

Kiwi birinci bardağa vurdu. Hiçbir şey yok. İkinci bardağa vurdu. Hâlâ hiçbir şey yok. Sonra gri kancalı gagasıyla üçüncü bardağı dürttü ve bardak devrildi. Bir ödül yuvarlanıp çıktı! "Başardın!" diye sevindi Maya. Kiwi ödülü mideye indirdi ve turuncu-kırmızı göğsünü kabarttı. Rosa Hanım güldü. "O doğuştan bir bulmaca çözücü!" Maya ısıltıltı gülümsedi. İlk oyunu başarılıydı.

Her ziyarette Maya yeni bir bulmaca getirdi. Kiwi'nin açabileceği küçük bir kapısı olan bir kutu yaptı. Kiwi'nin çekebileceği boncuklu bir ip yaptı. Kiwi her birini bir öncekinden daha hızlı çözdü. "O çok zeki!" dedi Maya. Rosa Hanım başını salladı. "Zeki papağanların zorluklara ihtiyacı vardır. Sen ona tam olarak bunu veriyorsun." Kiwi her çözülen bulmacadan sonra gururla kabarıyor gibiydi.

Maya artık Kiwi'nin onu yakından izlediğini fark etti. O geldiğinde, tüneğinin önüne zıplayıp cıvıldıyordu. Bir gün Maya bir parça elma uzattı. Kiwi onu parmaklarından nazıkçe aldı. "Sana güveniyor," dedi Rosa Hanım yumuşak bir sesle. Maya'nın içi ısındı. "Sanırım arkadaşız," diye fısıldadı. Kiwi elmayı kemirdi ve ona göz kırptı.

Sonra Maya'nın aklına büyük bir fikir geldi. "Adımları olan bütün bir oyun yapsak nasıl olur?" diye sordu. "Kiwi bir kapı açabilir, sonra bir ip çekebilir, sonra bir ödül bulabilir!" Rosa Hanım'ın gözleri parladı. "Bir bulmaca parkuru! Sen yaparken ben gözetim yapabilirim." Birlikte parkuru planladılar. Maya defterine oklar ve kutular çizdi. Kiwi başını yana eğerek izledi.

Maya ve Rosa Hanım parkuru alçak bir masanın üzerine kurdular. Önce küçük bir kapı. Sonra canlı bir ip. Sonunda ödüllü bir bardak. Kiwi masaya kondu ve adımlara baktı. Kapıyı açtı, ipi çekti ve bardağı devirdi. Çan çaldı ve ödül onun oldu! Maya alkışladı. "Sen bir bulmaca şampiyonusun!" Kiwi mutlu mutlu öttü.

Ondan sonra Kiwi, Maya'yı her zaman özel bir cıvıltıyla karşıladı. Omzuna kanat çırpıp ve kulağını nazıkçe kemirirdi. "Merhaba diyor," dedi Rosa Hanım. Maya kıkırdadı. "Merhaba, Kiwi!" diye karşılık verdi. Her ziyarette oyunlar oynadılar ve Kiwi her seferinde yeni bir şey öğrendi. Maya da öğrendi: zeki evcil hayvanların mutlu kalabilmek için eğlenceye ve arkadaşlığa ihtiyacı vardır.

Yağmurlu bir gün, Maya sarı ceketıyla geldi, yaz bitiyor diye biraz üzgündü. Kiwi parmağına zıpladı ve yumuşak, mırıldanan bir ses çıkardı. "Üzgün olduğunu biliyor," dedi Rosa Hanım. Maya gülümsedi. "Beni neşelendiriyorsun, Kiwi." Ona üç adımlı bir bulmaca verdi ve Kiwi onu hızla çözdü. Sonra eline sokuldu.

Rosa Hanım, kurtarma merkezinin duvarı için Maya ve Kiwi'nin bir fotoğrafını çekti. "Hepimize önemli bir şey öğrettin," dedi. "Papağanlar zekidir ve sağlıklı kalmak için oyunlara ihtiyaçları vardır." Maya, yeşil tüylerini temizleyen Kiwi'ye baktı. "Ve arkadaşlara ihtiyaçları var," diye ekledi. Kiwi, sanki "Doğru!" der gibi ıslık çaldı.

Artık Maya kurtarma merkezini her hafta ziyaret ediyor. O ve Kiwi, bulmacalar ve nazik bir ilgi üzerine kurulu özel bir arkadaşlığa sahipler. Kiwi gibi zeki evcil hayvanların eğlenceli şeyler yapmaya ihtiyacı olduğunu biliyor ve onun için yeni oyunlar tasarlamayı çok seviyor. Sarı ceketıyla eve yürürken, küçük yeşil arkadaşını düşünüp gülümsüyor. Bazı arkadaşlıklar en güzel bulmacadır.